

TAJEMSTVÍ MAILU

Seděla jsem skloněná nad seznamem, který jsem si v rychlosti napsala ráno na papír, a kontrolovala, jestli jsem splnila všechny jeho body. Dnešní den byl mimořádně rušný a teď, v sedm večer, jsem konečně chtěla vypnout počítač, zhasnout vzhledu světla a zavřít dveře svého pracoviště.

Světlo zvenku pronikalo dovnitř v šikmých vějířovitých pa-prscích a já jsem měla dojem, že mě chtějí vylákat ven, do tep-lého pátečního podvečera. Vyjasnilo se teprve nedávno, přes den bylo většinou pod mrakem.

Zahleděla jsem se skrz skla výlohy do ulice se zvláštním pocitem nervozity v žaludku. Věděla jsem, že dneska se něco stane, dneska budu muset...

„Mami?“ vytrhla mě z myšlenek dcera, čekající u dveří s rukou na klíče. „Už víš, co uděláš?“

Věděla jsem. Aspoň jsem si to myslela.

Přikývla jsem. „Asi ano.“

„Už ses rozhodla?“ zeptala se a v očích se jí zračila pochybnost.

„Zatím to nechme být,“ usmála jsem se. „Nechci se unáhlit.“

„Vždycky jsi věděla, co chceš,“ upřeně se na mě zahleděla, „a hlavně co nechceš. Jenže v poslední době váháš, jako bys to ani nebyla ty.“

Bože! Kdybys ty, dítě zlaté, vědělo, jak těžká rozhodnutí jsem v životě musela udělat. A bolestná. A kolik nocí jsem probděla v slzách a pochybnostech, jestli jsem jednala správně.

Protože někdy, když se zachováte správně, to bolí k zešílení.

„Natálko, časem zjistíš i ty, že všechno v životě není buď – anebo. Mezi černou a bílou existují taky šedé odstíny.“

„Buď máš někoho ráda, nebo ho nemáš ráda, není to tak?“ odmítla moje poučení. Spodní ret ohrnula stejně jako v dětství. Až mě píchlo u srdce.

Obraz té malé rozčuchané holčičky s ohrnutým rtem a nenávisť v očích se na vteřinu zjevil přede mnou jako živý.

Hned jsem tuhle představu zahrnala.

„V osmnácti to tak vypadá,“ usmála jsem se. „Kéž by ti to vydrželo aspoň do sedmdesáti.“

„Mami, nezdá se ti, že všechno komplikuješ?“

„A nezdá se tobě všechno příliš jednoduché?“

„Jsem zvědavá, jestli v tvém věku budu jako ty. Doufám, že mě taková katastrofa nepostihne,“ prohlásila ironicky.

Vzápětí zmizela za dveřmi, vytratila se z místnosti tak rychle jako před chvílí moje představa malé holčičky.

Zavrtěla jsem hlavou a dívala se na dveře, jako by tam ještě byla. Kéž by byl osud k tobě shovívavější, než byl ke mně. Kéž bys nemusela čelit ničemu takovému jako kdysi já.

Vzdychla jsem si a pohledem zavadila o obrovské zrcadlo našeho salonu. Po obou stranách se v něm odrážela dlouhá řada svatebních šatů, zavěšených na kovovém stojanu jako nadýchané labutě. Zahleděla jsem se na osobu, kterou bych měla znát: věk čtyřicet dva, rozvedená, blond vlasy s ofinou, zelené oči. Postava jakžtakž ujde, je třeba pořádně cvičit, a zejména pravidelně. A ta idealistka, co právě odešla, moje dcera, je jako vítr, těžko ho chytíš do dlaně.

Představila jsem si, jak se nade mnou před chvílí skláněla a černé vlasy jí padaly na ramena k mým plavým. Nikdo by netipoval, že jsme matka a dcera. I oči má černé, po otci, ale ten úsměv, ten je můj.

Z myšlenek mě najednou vyrušil zvuk zvonku nad vstupními dveřmi. Odtrhla jsem pohled od postavy v zrcadle a přenesla ho na postavu ženy, která právě vešla.

„Už je zavřeno,“ oznámila jsem jí.

Žena opatrně zavřela dveře a upřela na mě prosebný pohled.

„Prosím vás...“, ozvala se tiše. „Nemohla byste mi pomoci?“ Ruce sepjala jako při modlitbě a zrakem zabloudila k věšákům se společenskými šaty.

„Přijďte zítra,“ odvětila jsem.

„Zítřka bude pozdě!“ zvolala zoufale. Slzy měla na krajíčku.
„Co se stalo?“ zeptala jsem se udiveně. Stála tam jako hromádka neštěstí.

„Já nevím, co mám dělat,“ řekla roztřeseným hlasem. Udělala ke mně pár váhavých kroků. „Zítřka se vdává moje mladší sestra a já... Měla jsem připravené šaty na svatbu, ale... nevejdu se do nich. Za poslední měsíc jsem přibrala aspoň pět kilo.“ Bezradně rozhodila rukama a ukázala na sebe. „Bože, nemůžu se na sebe ani podívat, všechno mi je malé! Jsem nemožná! Vypadám příšerně! A moje sestra,“ nasucho polkla, „dělá modelku, často jezdí do zahraničí, je krásná, štíhlá a úspěšná,“ vypočítávala. Nechápatě jsem na ni hleděla. Proč mi to vypráví? Já se musím soustředit na dnešní schůzku. Musím si urovnat myšlenky, zorientovat se ve svých pocitech...

„Na mě se celá rodina dívá skrz prsty,“ pokračovala, „já nikdy nebudu dokonalá jako sestra. Jsem ta ošklivá, tlustá, obyčejná úřednice, a kromě toho...“ Odmlčela se. Chvilí vypadala, jako by chtěla větu dokončit, potom jen mávla rukou.

„Chcete si půjčit šaty,“ zkonstatovala jsem a nervózně pohlédla ven přes skla výlohy. Řekl, že až skončím, mám mu dát vědět, aby mohl přijít za mnou. Teď to vypadá, že jsem ještě neskončila.

„Bydlím tady za rohem,“ ozvala se žena, „a na poslední chvíli jsem si vzpomněla, že jedinou záchranou pro mě je vaše půjčovna. I sestra si od vás půjčila svatební šaty na zítřka.“

„Karin Pekárová?“ vzpomněla jsem si na nádhernou blondýnku s našpulenými plnými rty a nohama dlouhými jako gazela. Krásně se vyjímal v tom velkém zrcadle v bílých nadýchaných šatech s vlečkou, které si vybrala. Pravý opak starší sestry, která tady přede mnou stála s nedefinovatelným účesem, v dlouhé sukni a volné halence, s několika kily navíc. Nikdy bych neřekla, že ty dvě jsou sestry.

Přikývla. „Ano, to je ona.“ Potom zase nešťastně rozhodila rukama. „Nejradši bych na tu svatbu nešla, cítím se trapně, budou mě s ní srovnávat a sledovat soucitnými pohledy... Všechno bych přežila, kdyby na tu svatbu nepozvala taky...“

Zvědavě jsem se na ni podívala. Začalo mě to zajímat.

„Pozvala někoho, na kom vám záleží?“

Opět přikývla. „Mezi pozvanými kamarády je jeden, s nímž jsem kdysi chodila. Netušila jsem to, dozvěděla jsem se to až dneska. Nejradši bych zalezla do postele a vymluvila se na chřipku. Prosím vás, pomozte mi vybrat nějaké šaty, které...“ přejela pohledem po své postavě, „které by mi ubraly pár kil. Ačkoli pochybuju, že bych v nějakých mohla vypadat tak, abych se před ním necítila trapně,“ zatvářila se nešťastně. Dlaně se jí potily, utírala si je do dlouhé neforemné sukně. „Až mě uvidí, zaraduje se, jak dobře udělal, že mě nechal. A to netuší, že jsem potom už s nikým nechodila, protože jsem na něj nemohla zapomenout. Dopracovala jsem se na dvaatřicetiletou tlustou, osamělou ženu.“

Rezignovala jsem. Po téhle nešťastné zповědi jsem ji nemohla poslat pryč. V této místnosti jsem si vyslechla spoustu různých příběhů, tenhle mě však chytil za srdce. S lítostí jsem porovnávala tuhle zanedbanou, nepřitažlivou ženu s její krásnou sestrou modelkou. Taký bych si na jejím místě radši přála ležet s chřipkou v posteli.

Zamířila jsem k věšákům se společenskými šaty. Jedny jsem vybrala a podržela přímo před ní. „Podívejte,“ obracela jsem věšák, „vyzkoušejte si tyhle. Jsou nádherné.“

Dlouhé černé hedvábné šaty s pevným korzetem se působivě vlnily nad zemí, dole kolem lemu ozdobené květy červených a žlutých tulipánů, které se táhly šikmo vlevo nahoru téměř až do poloviny sukně. Tulipány vypadaly jako namalované, s neostrými konturami, jako by se postupně vynořovaly z černé mlhy jemného hedvábí. K šatům patřilo i černé bolerko, obroubené červeným lemem.

Ženě se rozzářily oči jako vánoční stromeček. „Myslíte, že mi budou?“ zeptala se pochybovačně.

„Jsou to šestačtyřicítka,“ odvětila jsem, „a máme i číslo čtyřicet osm.“ Vedla jsem ji do kabinky. „Když budete něco potřebovat, zavolejte mě. Pomůžu vám se zipem.“

Žena zmizela za závěsem a mně zapálala esemeska.

Zdržel jsem se, četla jsem na displeji, přijdu asi za hodinu. Počkáš na mě?

S úlevou jsem si vydechla. Nemusím se znervózňovat kvůli opožděné zákaznici. *Počkám*, vytukala jsem odpověď.

Po chvíli se závěs kabinky odhrnul a vystoupila hedvábná víla. Přestože neměla éterickou postavu, trochu tak působila. Dopnula jsem jí zip a pomohla obléct bolerko.

„Páni!“ zvolala, když se uviděla v zrcadle. „Vy jste to teda vystihla.“ Neodtrhávala oči od obrazu v zrcadle. Potom se zahleděla na svůj obličej a přestala zářit.

Přistoupila jsem k ní a zvedla jí vlasy. „To by chtělo oživit barvu a hezký účes,“ zkonstatovala jsem. „Měla byste jít ke kadeřnici.“

„Máte pravdu,“ přikývla. „Měla jsem na to myslet dřív. Kdo mě teď vezme?“

„Něco zkusím,“ vzala jsem do ruky mobil. Chvíli jsem hledala v adresáři. „V paneláku na druhé straně ulice mám kamarádku kadeřnici,“ říkala jsem během prohlížení jednotlivých jmen.

Lubka se ozvala po dlouhém zvonění.

„Vyloučeno!“ vyhrkla, hned jak jsem se zeptala, jestli by nemohla vzít jednu moji zákaznici. „V sobotu česu svatby, mám plno,“ povzdychla si. „Lituju, ale zítra nestíhám.“

„A dneska?“ navrhla jsem jí. Občas jsem jí dohodila zákaznice, byla mi za to vděčná.

„Takhle pozdě?“ Přímo jsem ji viděla, jak se dívá na hodiny na stěně kadeřnictví. Nakonec souhlasila. „Tak dobře, ať přijde, ale ať počítá s tím, že možná bude chvíli čekat. Asi půl hodiny, předpokládám.“

„Ráda počká,“ ubezpečila jsem ji.

„Vy jste poklad,“ zvolala dáma v černých hedvábných šatech. „Dodala jste mi trochu optimismu do zítřejšího dne.“

„Dodáme ho ještě víc,“ řekla jsem. „Zbývá nám půlhodinka, na zkoušku vás nalíčím a zítra to už zvládnete sama.“

Ze zásuvky stolku jsem vyndala líčidla. Zastoupím šéfovou, je to její koníček, z nejedné zákaznice už vykouzčila novou ženu. Hodně jsem od ní odpozovala, učím se rychle.

Černou vílu jsem posadila do křesla a zahleděla se na ni. Líčení nesmí být moc nápadné, vypadala by směšně. Mělo by být pouze trochu výraznější, aby odpoutalo pozornost od kypřích tvarů.

Nejdřív jsem nanesla na obličej make-up, potom jí jemným štětcem pokryla víčka zlatohnědými stíny a řasy zvýraznila černou řasenkou. Okraj spodních víček jsem jí předtím přejela černou konturkou. Pohled se jí prohloubil. Jemná rtěnka odhalila tajemství plných rtů, stejně krásných, jako měla úspěšnější sestra.

Když jsem skončila, vstala a přistoupila k velkému zrcadlu. Div že neotevřela ústa překvapením. Otáčela hlavu ze strany na stranu a obdivovala svůj obraz v zrcadle. Uvědomila jsem si, že teď bych ji už přiřadila ke krásné sestře.

„Nemůžu tomu uvěřit!“ kroutila hlavou. „Jak málo stačí, aby žena nevypadala jako šedivá myška. Odjakživa jsem pohrdala spolužačkami, které se celé hodiny zabývaly kosmetikou a módou.“

„No, nic se nemá přehánět,“ usmála jsem se. „Zítřka si kupte kvalitní make-up a jemnou rtěnku,“ poradila jsem jí. „A investujte do spodního prádla. Když si koupíte elastický stahovací korzet a oblečete si ho pod šaty, budete vypadat mnohem štíhlejší.“

„Od pondělka začínám cvičit!“ zvolala nadšeně. „Jak vám jen poděkuju? Když jsem sem přišla, byla jsem zoufalá, a odcházím jako jiná žena.“

„Ano, to je ono,“ přikývla jsem. „Jste úplně jiná žena. Zapomeňte na tu, která sem vešla. Zahodte neforemné sukně a volné halenky. Usmívejte se na bývalého, ať vidí, že život jde dál i bez něj.“

Rady, ty dávat umím, ale když jde o mě... Kolikrát jsem si přála vyjít z tohoto salonu a zapomenout na to, kdo jsem? Nikdy se mi to nepodařilo. Pokaždé jsem s sebou táhla tu zraněnou, poraženou a vyplašenou ženu, která se schovávala za usměvavou masku.

Zákaznice zaplatila a se spokojeným výrazem si odnesla šaty, v nichž zítra jistě zazáří.

Byl začátek května a do místnosti padalo šero. Zahleděla jsem se ven, na auta s rozsvícenými světly, okna paneláku, která dávala na vědomí, že se za nimi scházejí rodiny s vyhlídkou na příjemný víkend.

Odvrátila jsem pohled od obrazu za výlohou a zrak mi spočinul na svatebních šatech, zavěšených stranou od ostatních.

Podívala jsem se na hodinky. Ještě půl hodiny a je tady. Představila jsem si muže, který spěchá za mnou a já bych mu měla odpovědět na jedinou otázku. Proč si myslím, že odpověď znám na sto procent? Jsem si tím naprosto jistá?

Zavrtěla jsem se na židli a pohledem spočinula na obrazovce zapnutého počítače. Už jsem ho měla dávno vypnout. Natáhla jsem k němu ruku – a vtom se mi před očima vynořil obraz úplně jiného muže.

Zarazila jsem se a ruka mi ztuhla. Na něco jsem si vzpomněla. Najednou jsem věděla, že počítač nemůžu vypnout. Ještě se musím na něco podívat. Hned. Teď.

Popadla jsem mobil. Chvilí vyzváněl.

„Ahoj, má drahá, bylo fajn,“ ozvalo se místo pozdravu v telefonu. „To jsi chtěla slyšet, ne?“

„Ahoj Tamaro,“ pozdravila jsem. „Vím, že bylo fajn, jak jinak. Volám ti kvůli něčemu jinému.“

„Ještě pracuješ?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděla jsem. „Ale právě jsem zavřela.“

„Už jste se setkali?“ vyzvíдалa Tamara. „Stejně vím, že to dobře dopadne.“

„Tak to víš víc než já,“ zdůraznila jsem. „Ale teď od tebe potřebuju heslo.“

„Jaké heslo?“

„To heslo.“

„To heslo?!“

„To.“

Telefon na chvíli oněměl. „Neblázni,“ vydechla nakonec. „Neblázni.“

„Chci se jen podívat,“ pronesla jsem tiše.

„Na co se chceš podívat?“ zvolala pobouřeně. „Na to, co jsi už v životě nechtěla vidět?“

„Máš pravdu, nechtěla,“ souhlasila jsem. „Ale situace se změnila.“

„Změnila, nezměnila, nebude ti to k ničemu.“

„Nevadí, chci to.“

„Nedělej to,“ přemlouvala mě Tamara. „Fakt, bude ti to na dvě věci: na nic a na hovno. Věř mi. Čeho tím dosáhneš?“

„Rozloučím se.“

„Už ses rozloučila!“ vykřikla. „Už jsi to dávno ukončila, nepamatuješ si? Tak co teď vymýšlíš?“

„Nic tím nesleduju, fakt,“ ujišťovala jsem ji. „Jenom se podívám.“

„Nech si poradit a vykašli se na to,“ opakovala. V hlase jí vibroval hněv. Náhle jsem si uvědomila, že Tamara ví něco, co já nevím.

„Nevykašlu,“ trvala jsem na svém. „Řekni mi heslo.“

U ucha se mi ozvalo hlasité zavrčení. „To bylo řečí, přeměřuj mi ty maily, abych už od něj nikdy žádný nečetla!“ napodobovala mě. „Už ho v životě nechci vidět, už nikdy o něm nechci slyšet!“ Mlčela jsem. Měla pravdu. „Proč jsem založila novou schránku, kterou jsi už nikdy nechtěla otevřít?“ vyčítala mi. Věděla jsem, že to se mnou myslí dobře. Mlčela jsem dál. Tamaru to dráždilo. „Proč jsi zticha?“ zlobila se. „Buď ráda, že mi nebrečíš na rameni. Potřebuješ to?“

„Musím se rozhodnout. Potřebuju mít čistý stůl. Zruším tu e-mailovou schránku, jen co si to přečtu.“

„Co si chceš přečíst? Proč by se milostivý obtěžoval? Proč si myslíš, že ti něco napsal?“ chrlila Tamara.

„Protože tak zuříš. Kdyby tam nic nebylo, nevymlouvala bys mi to tak úpěnlivě.“ V žaludku jsem pocítila chvění. Byla jsem čím dál zvědavější. Co když Tamara odmítne? „Opravdu ji zruším, vždyť o nic nejde,“ ubezpečovala jsem ji.

„Já ji zruším!“ vztekala se Tamara. „Ty se jím už nezabývej.“

„Nebudu, slibuju.“

V telefonu se ozvalo zlostné zafunění. „Tak dobře, když jsi tak tvrdohlavá. Nikdyvic00.“

„Co nikdy vic?“

„Heslo, Natálko, heslo.“

„Nikdy vic?“ opakovala jsem udiveně. Potom mi to došlo.

„A dvě nuly,“ připomněla mi ironicky. „Vztah, který měl pro tebe význam dvou nul. A Nikdyvic bez mezery.“

„Děkuju,“ odvětila jsem. „Ozvu se. Zavolám ti. Už se nezlob.“

„Měla jsem je vymazat,“ zamumlala a zavěsila.

Netrpělivě jsem uchopila myš a moje prsty se nedočkavě rozběhly po klávesnici.

Potvrzením hesla jsem se dostala do schránky, kterou jsem nikdy nechtěla otevřít. Mohly v ní být maily od jediného člověka, a já jsem od něj už nikdy nechtěla přečíst žádný. Tamara přede dvěma lety zadala pokyn na jejich přesměrování z mé běžné mailové schránky do téhle speciální. Všechny do jednoho, z jedné jediné mailové adresy. Jeho.

Na horní liště monitoru blikal červený znak, oznamující poštu v mailové schránce, kterou jsem otvírala poprvé od jejího založení. Klikla jsem na něj.

V poště se mi před očima rozvinula roleta mailů. Nevěřicně jsem na ně zírala. Zatajila jsem dech. Nejdřív jsem si všimla jejich počtu – sto třicet dva. Poslední byl napsán před třemi dny. Postupně jsem na ně klikala a otvírala je. První mi poslal před půl rokem – něžný, tak něžný, až se mi oči zalily slzami.

Pochopila jsem, proč Tamara nechce, abych si je přečetla. Už jsem rozuměla její poznámce: Měla jsem je smazat. Pravděpodobně e-mailovou schránku občas kontrolovala. Neprozradila mi to.

Všechny maily byly skoro stejné. V každém se opakovala slova, která by mě ještě před pár lety vynesla do nebes.

Od muže, který mi je napsal, jsem je nikdy neslyšela. A teď tady zářila a vyrážela mi dech svou naléhavostí.

Odesílatel byl vytrvalý. Psal mi minimálně jednou týdně, stále stejná slova:

Miluju Tě, miluju Tě, ozvi se, prosím!